

det av folk kring bu og fjøs. Somme smør ski, og somme får seg mat, og andre sit med ryggen mot veggen og let sola steike seg. Men sjå der: Utafor fjøset driv dei og renner seg. Det er hopprenn på ein ny og original måte. Dei tar tilrenn frå lia. Nedunder lia er ein bratt mot-kneik, og bortafor kneiken ei lang flate. Kneika brukar dei til hopp, og eg skal seie deg at det er mange rare svev å sjå. Samme held på og går på hovudet, og dei arbeider med hender og føter så det er reint komisk. Andre ligg meir baki. Skiene stryk til vers, og rennaren fylgjer etter med hovudet ned. Langt borte på flata slår dei ned att — somme på magen og somme på nakken. Men snøen er djup og mjuk, så dei får ingen skade. Sivert Nesbakk greier lengste ståande hopp med 23 meter, og det blir «ståande» i dobbelt meining, for skiene slår ned i djupsnøen og blir ståande på flekken!

Etter mat og kvile på Balstadvollen legg vi leia mot Gyversalen — ein høg koll lengst austpå Vennafjellet. Vi går lia under Våttåfjellet og framom Bønlivollen og gir oss i kast med den tunge oppstiginga til Gyversalen. Der oppe møter vi folk som har kome over frå Vindsmyra i Leksdalen — og sjølsagt ei mengd med ungdom frå Selbustranda. Frå høgste toppen har vi eit vidt og vakkert rundsyn. Djupt under oss i sør ser vi Selbusjøen og bygda med gardar og grender. Bortafor reiser Reinsfjellet seg, og i vid halvring mot aust har vi Sylane, Ruten, Fongen og Skarvane. Dei bortlengste ser vi berre som i ei skjelvande blå hildring. —

Sola går mot vest. Det blir kaldare i fjellet, og vi lyt tenke på heimturen. Men kor skal vi legge løypa? Skal vi ta veggen over Rennsjøen og Raumyrdalen og fram til Follsjøen? Eller skal vi ta over Jøsåsen og fram til Verket i Mostadmark? Vi renner ned til Jøsåsen. Føret er strykende, og vi legg like godt kursen over Nevervollen og Storkleiva og Håsetvollen og fram til Høybyen. Det er halvanna mils veg og fint terreng, og i kveldinga står vi ned tømmervegen frå Høybyen og mot Hommelvik, medan andre flokkar tar veggen ned Løyfta eller kjem skogsvegen ned frå Stavsjøen.

Og om kvelden møtest ungdommen på strøket og på stasjonen — solbrune og friske etter ein herleg dag i fjell og lett luft, og godt budde til ei ny arbeids-veke på kaier, tomter, bruk og verkstader.

Malvikmarka

Av Fridtjof Noodt

Skog og fjell! Skal der mer til enn de uttalte ord, for at vi gjennom ukens små og store bekymringer formår å skimte en demring? Få eller ingen byer har i sin nærhet en slik vakker og avvekslende natur å by sine innbyggere som Trondheim.

Bymarka f. eks. har til alle årets tider vært en rik tumleplass for tusener av ungdom, som her har fått sin vandrelyst og livsglede vakt. Det er lettvent og bekvemt for enhver å ta turer dit, og dette har selsagt influert på besøket på andre kanter rundt byen.

På en helgatur kan en imidlertid rekke over atskillig. Nedenfor skal jeg omtale endel turer i Malvikmarka og nærliggende trakter.

Kartene som en får bruk for, er rektangelkart Trondheim og Stjørdal, samt Omegnskartet, som omfatter en del av disse strøk. En kan si at Malvikmarka i sør avgrenses av Jervfjellet, i vest av Jonsvannstraktene, i øst veien Hommelvik—Mostadmark, i nord sjøbygda. Terrenget byr på litt av hvert, her er tettskog og berg-hamrer, åpne myrdrag, åser med fine utsiktspunkter, glisne furu-moer og fjell, og større og mindre vatn og tjønn. Fisk finnes det endel av, men den er i minste laget. En fin sommernatt ved Vulusjøen f. eks. med telt, fiskestang og nødvendig utstyr ellers er en opplevelse.

I traktene her som i Mostadmarka er det bra med bær, og besøket kan da til tider være ganske stort. I påsken er innrykket også bra, mest av bygdefolk. Ellers i året kan en til stadighet gå gjennom marka her oppe uten å treffe mange folk, en kan ha idyllen for seg selv, en idyll som bare forhøyes av skogsfugl som letter eller elg som lunter avgårde.

Hist og her ser en rester etter gamle setervoller, som minner en om liv og rørelse i svunne tider.

Da en her selvsagt ikke finner varding og heller ikke greie stier, er en best tjent med å ta kart og kompass til hjelp. Planlegg en tur på forhånd, ta f. eks. en strålende klar høstdag opp på Jervfjellet, når det ligger der i all sin fargeprakt, det gir deg skjønnehetsglede, og uendelig mye mer

Atkomsten til disse trakter skjer med jernbanen til Vikhammer, Malvik eller Hommelvik, eller rutebil til Sjøvoll i Markabygda, og selvsagt pr. sykkel.

Jervfjellet

Fot. Fridtjof Noodt

En del ruter for sommerturer.

- 1) Start fra Sjøvoll ved Hestsjøen, herfra vei til Hønstadvatnet, om Hyllvatnet, sørover om Langvatnet og Mørkdalstjøenna, østover om Vulusjøen, i sør forbi Ertstjøenna, og fram til Vikhammervollen (nedl.). Herfra sti sørover til foten av Jervfjellet og opp på dette etter tømmerveien. — Fra Sjøvoll og opp på toppen ca. 10 km. Herfra fin utsikt over Jonsvatnet, Mostadmarka, Gråkallen, Vassfjellet, Selbufjella, Meråkerfjella, Kliningen, Blåstøyten, Hermansnasen m. fl. — Tilbaketuren kan selvsagt varieres etter ønske.
- 2) Sjøvoll — sørover om Buåsen og Herjuaune og videre på vei til Nybrudalen, herfra i sørvest sørom Herjuvatnet og fram til Øydalen ved Jonsvatnet — videre til Kuset og buss til byen. — Sjøvoll—Kuset ca. 13 km.
- 3) Sjøvoll—Hønstad—Damtjøenna, sørover til Opsjøen, i nordost til

Røstvatnet, videre om Stavsjøen og ned til Hommelvik, distanse ca. 12 km.

- 4) Fra Malvik st. om kirken, Reitan, Engan, videre sørover om Haset til Vulusjøen, vestover om Ålvatn til Nybrudalen, og nordover til Sjøvoll, ca. 17 km.

Vinterturer.

En må være oppmerksom på at en oppgjennom markene her ikke kan gjøre regning med oppgatte løyper som i Bymarka. Skiturer hit først på vinteren, når snøen vanligvis ligger dyp og løs, vil stort sett resultere i at en får brøyte løyper. På vårføret derimot, når det «bærer oppe», kan en ta mange gode turer, f. eks. om Jonsvatnet og Øvre Jervan, om Jervfjelltraktene og ned til Malvik eller Hommelvik.

Er føreforholdene gode, kan en tur om Haukåsalmeningen, sør for Jonsvatnet, og videre sørom Jervfjellet mot Mostadmarka, være å anbefale.

En får her også bruk for Selbukartet — og kompasset må heller ikke mangle.

Bjørnstadtjøenna

Fot. Fridtjof Noodt